

Németh Gábor Dávid

OLD

nem tudom, mettől meddig tart
 az este, már nem járnak ki ehhez
 a tóhoz, mert csak a víz
 többletjelentéseivel foglalkoztak
 mind. pontosabban, nem a víz,
 hanem a *tótság* jelentéseivel,
 hogy körülötte padok, fák,
 túlságosan alkalmas az időtöltésre.

hallottam, hogy rólam kérdeztek,
 ezért odébb mentem, hogy ne halljam,
 mivel térsz ki a válasz elől,
 mivel kerülöd meg a kérdést, úgy, mint
 engem éjszakánként, amikor kimászok,
 mintha felfáztál volna és rendszeresen
 ki kéne pisílned magadból egy részt
 az éjszakából, szóval odébb mentem,
 csendesesen, de elég feltűnően ahhoz,
 hogy észrevedd.

fürdés után soha nem törölköztél meg
 teljesen, apró foltok jelezték a pólódon,
 hol válsz vele eggyé. külön tartóba
 raktad a fogkefedet. ma te alszol kívül.

Zempléni Múzsza, 2016/2.

Kaiser László

JÁNOS ÁLDÁSÁVAL

Ez a mámoros időtlenség,
 este nyolc óra későn vagy korán,
 mered maga elé, és ő sem tudja,
 okosan néz vagy bámul ostobán.

Menni kéne egy újabb kanyarra,
 s bár közel van innen ama sarok,
 lomhán mozdul a láb, aztán sietve:
 gyorsító lett a kiszáradt torok.

A sarki művekben végre zajos béke,
 nyugszik a lélek, nyugszik a test,
 mennyi aktív idős és fiatal:
 súlyemeléshez senki sem rest.

Lendül a kar asztaltól szájjig,
 izomfejlesztő sok mozdulat,
 előtte, utána életreceptek,
 tört sorsú ember már így mulat.

A hajnal szürkéje bússá varázsol,
 vagy üvöltő hőssé önmaga előtt,
 majd jön a pont, semmit sem érez,
 a remegő láb nem őriz erőt.

S indulni kéne hazafelé,
 indul is bátran, mégis tétován,
 János áldása kíséri útját:
 várja páros vagy páratlan magány.

Agria, 2016/3.